

Tisztelt Egybegyűlt Megemlékezők!

Egy évvel ezelőtt október 20-án kaptuk a híradást, hogy a Budapest – Kelebia fővonal Délegyháza és Kiskunlacháza állomások közötti szakaszán tehervonat sódert szállító kamionnal ütközött. A hír mindenkit aggodalommal töltött el: kivel történt az eset, hogy van a kolléga, sikerült-e túlélnie a balesetet. Rövid időn belül megtudtuk, Szlávik István mozdonyvezető az ütközést nem élte túl, a helyszínen életét veszítette. A Szlávik család apa nélkül maradt.

Ilyenkor végigfut az agyunkon, hogy ez velünk is megtörténhetett volna. Végigpereg lelki szemünk előtt az esemény és megpróbáljuk gondolatban rekonstruálni, kinek mit kellett volna ahhoz tenni, hogy a tragédia ne következzen be. Ám utólag késő a latolgatás és az okoskodás. Aki ezt a hivatást választotta, az tisztában van azzal a kockázattal, amit a vasúti közlekedés magában rejt. Munkába induláskor a mozdonyvezető elköszön szeretteitől, akik hazavárják és kimondatlanul is aggódnak érte, reménykednek, hogy a napi szolgálat rendkívüli esemény nélkül rendben lezajlik. Szolgálat a mozdonyvezetői hivatás, hiszen a vonaton utazók testi épségéért és életükért, vagy a több tíz és százmillió értékű árukért vállalunk felelősséget.

Szlávik István halála volt a legutóbbi tragédia abban a sorozatban, ami végigkíséri a hazai vasút születésétől a mozdonyvezetőket. A Mozdonyvezetők Szakszervezete úgy döntött, hogy minden évben Szlávik István halálának napján emlékezik meg a szolgálatteljesítés közben elhunytakról és október 20-át az emlékezés napjának nyilvánítja. Ezen a napon emlékezünk meg mindazokról, akik mozdonyon teljesítettek szolgálatot és életüket áldozták hivatásunkért. Hősök Ők, a minden napok hősei. Vérük vörösre festette a mozdonyt, ami önfeláldozásuk jelképe. Minden esetben még az utolsó pillanatokban is próbálták elhárítani a végzetes balesetet, megkísérelték megállítani a kegyetlen sorsot. Sajnos nem sikerült nekik.

Példájukból kell erőt merítenünk. Nekünk kell befejezni azt, amit már ők nem tudnak. Csökkenteni a közlekedési kockázatokat, hiszen tudjuk jól, vannak kiemelt rizikóval bíró helyszínek. Ilyenek például a közúti vasúti átjárók. Évente átlagosan több mint 100 eseményt regisztrálnak a biztonsági szervezet munkatársai. Nekünk kell kikényszeríteni a veszélyes gócok felszámolást és a biztonsági szintek emelését. Nehéz feladat, mert a közlekedésbiztonságért felelősök akkor érzik át ennek súlyát, ha a baleset vagy balesetsorozatok bekövetkeznek. Sok van, mi csodálatos. De az embernél nincs semmi csodálatosabb –írja Szophoklész ókori drámai író. Mégis néha úgy érezzük, mozdonyvezetői emberáldozat kell ahhoz, hogy valami pozitív változás álljon be. Így volt ez az AS 322-es átjáró esetében is, ahol Szlávik István végtelenül életét veszítette. Tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy számos kiemelt kockázatu helyet tudunk még felsorolni, ahol szintén több balesetről halhattunk és évek óta nem történt semmi a biztonság növelésének érdekében. Nincsen pénz, ismétlik ezt sokszor, de az emberi élet megfizethetetlen. Mindent odaadnánk érte, ha baj van, de akkor általában már késő.

A vasúti közlekedés színvonala folyamatosan romlik, ma a pályafejlesztés egyetlen észlelhető változása a szaporodó lassújelek száma, a vasúti járműpark előregedett, a biztosítóberendezések között egyszerre van jelen a XIX. század végi és a XXI. századi. Ilyen körülmények között egyre nagyobb nyomás nehezedik az egyénre, a mozdonyvezetőre. Hivatásunk kényszerű útítársa a stressz, a változó munkaidő-beosztásból eredő rendszertelen életvitel, a romló munkakörülmények- ezek átlagon felül viselik meg az emberi lelket és testet. De helytállnak a magyar mozdonyvezetők, még ha erről keveset is tud a világ. A kormányzat pedig folyamatosan emeli a mozdonyvezetőkkel szembeni elvárásokat. Szigorítja a pályaalakmassági, képzési és vizsgáztatási követelményeket. Hálából a hatalom törölni szándékozik a mozdonyvezetői korkedvezményt, az egészségügyileg alkalmatlanná váltak egyetlen tisztas visszavonulási lehetőségét.

Tisztelt egybegyűltek! Emlékezzünk a szolgálatteljesítés közben elhunyt kollégákra! Mi, mozdonyvezetők merítsünk erőt hőseink példájából, melyben ők ráléptek az odaadás utolsó lépcsőjére. Kiállásunkkal azt fejezzük ki, hogy Ők nem hiába haltak meg. Újjá kell születniük abban a közös harcban, ami a mozdonyvezetői társadalom értékeinek megőrzéséért folyik. Legyen hivatásunknak kiszámítható jövője, legyen becsülete minden magyar mozdonyvezetőnek, akik készek életüket is áldozni a vállalt hivatásért!